

Sygn. akt VI U 34/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. B.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem A. B.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 34/16

UZASADNIENIE

Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia (...), znak: (...) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył A. B. do lekkiego stopnia niepełnosprawności do 31 sierpnia 2017r. Jako symbol niepełnosprawności podano 10-N, a nadto wskazano iż niepełnosprawność istnieje od 27 roku życia. W treści orzeczenia wskazano, że wnioskodawczyni wykazuje istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Skład orzekający uznał, iż odwołująca wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie według zaleceń specjalisty.

(orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...). – akta (...))

A. B. w dniu 24 września 2015r. wniosła odwołanie od orzeczenia z dnia (...).

(odwołanie z dnia 24 września 2015r. – akta (...))

Orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia (...), znak: (...)Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W treści orzeczenia wskazano, że po zapoznaniu się z treścią odwołania oraz po dokonaniu oceny materiału dowodowego, Wojewódzki Zespół utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, gdyż wydane zostało zgodnie z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym oraz

dokumentacją medyczną. Schorzenia A. B. udokumentowane w toku postępowania nie dają podstaw do ustalenia niepełnosprawności w umiarkowanym stopniu.

(orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z (...). – akta (...))

A. B. w dniu 23 grudnia 2015r. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...), zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez zaliczenie jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, a także ustalenie istnienia niepełnosprawności od 26 roku życia. Zdaniem odwołującej, ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Podniosła, iż schorzenie, na które cierpi, tj. tyłozgięcie macicy, powoduje u niej dolegliwości, które mogą być zaleczone operacyjnie, ale nigdy nie ustąpią z racji jej budowy fizjologicznej. Dlatego należy uznać, iż niepełnosprawność ma charakter stały i można jedynie łagodzić dolegliwości bólowe z nią związane. Nie oznacza to jednak, że odwołująca będzie kiedykolwiek osobą pełnosprawną.

(odwołanie – k. 1 - 2)

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż nie znalazł podstaw do zmiany wydanego orzeczenia i uznał za zasadne przekazać sprawę do dalszego rozpoznania przez Sąd. WZON na podstawie dokumentacji medycznej, badania osoby zainteresowanej przez lekarza przewodniczącego składu orzekającego oraz oceny doradcy zawodowego ustalił, iż stan zdrowia odwołującej kwalifikuje ją do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do dnia 31 sierpnia 2017r., według symbolu 10-N. Odnosząc się do okresu ważności orzeczenia, skład orzekający uznał, iż według wiedzy medycznej stan zdrowia odwołującej rokuje poprawę przy zachowanym procesie leczenia i rehabilitacji. W związku z powyższym orzeczenie zostało wydane na okres do 31 sierpnia 2017r. Z akt sprawy wynika, że lekarz przewodniczący składu orzekającego uwzględnił w rozpoznaniu przewlekły zespół bólowy dolnego odcinka kręgosłupa w przebiegu dyskopatii L4-L5, z nawracającym lewostronnym torem korzeniowym. Ze sporządzonego wywiadu wynika, iż odwołująca posiada wykształcenie średnie, studiuje zaocznie, jest osobą niepracującą, na utrzymaniu rodziny. Ograniczenia organizmu podlegają kompensacji poprzez proces leczenia i rehabilitacji. Osoba samodzielna nie wymaga pomocy osób trzecich, zdolna do wykonywania pracy na otwartym rynku pracy. Nie stwierdzono w stanie zdrowia osoby zainteresowanej żadnej z przesłanek, które pozwalałyby na określenie niepełnosprawności w stopniu wyższym niż lekki.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4 - 5)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2015r. A. B. złożyła wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. W wyniku rozpoznania wniosku Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności wydał orzeczenie z dnia (...), w którym zaliczył odwołującą do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do dnia 31 sierpnia 2017r., wskazując jako przyczynę niepełnosprawności symbol 10-N. Jednocześnie wskazano, iż niepełnosprawność istnieje od 27 roku życia. A. B. wniosła odwołanie od otrzymanego orzeczenia, które zostało rozpoznane przez Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w dniu (...). WZON utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

(dowód: wniosek z 16 czerwca 2015r. – akta WZON, orzeczenie z (...). – akta WZON, odwołanie – akta WZON, orzeczenie z (...). – akta WZON)

Decyzją z dnia (...). Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił A. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 25 czerwca 2014r. do 24 lipca 2014r. Natomiast decyzją z dnia (...) odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14 czerwca 2014r. do 1 lipca 2014r.

Odwołująca odwołała się od powyższych decyzji do tut. Sądu. Wyrokiem z dnia 15 października 2015r. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 14 czerwca 2014r. do 24 lipca 2014r.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego z 15 października 2015r. – k. 129 akt VI U 299/14)

A. B. posiada wykształcenie wyższe, jest prawnikiem. Była zatrudniona do kwietnia 2014r. przez agencję pracy tymczasowej na stażu urzędniczym w Sądzie. W związku z niemożnością wykonywania wyuczonego zawodu, odwołująca zdecydowała o jego zmianie i rozpoczęła studia polonistycznie.

Odwołująca leczy się neurologicznie i neurochirurgicznie. Zachorowała na lewostronną rwę kulszową w 2012r. Miała silne bóle, nie mogła chodzić. Ma problemy z oddawaniem moczu. Dolegliwości bólowe praktycznie utrzymują się cały czas. Wielokrotnie poddawała się leczeniu rehabilitacyjnemu z częściową poprawą. Konsultujący ją neurochirurdzy kwalifikowali ją do leczenia operacyjnego. Odwołująca ma wyznaczony termin operacji na wrzesień 2016r.

Uzyskanie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności dałoby jej szansę ubiegania się o krótszy czas pracy.

(okoliczność bezsporna)

Biegły sądowy z zakresu neurologii B. Z. w opinii z dnia 29 lutego 2016r. wydanej po przeprowadzeniu badania odwołującej, zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską stwierdził, że schorzenie, na które choruje A. B. charakteryzuje się zmiennością obrazu klinicznego, od ostrych zespołów bólowych korzeniowych do okresu względnie dobrej remisji. Aktualnie stan kliniczny odwołującej wskazuje na zadawalającą remisję dolegliwości i objawów. Brak jest przesłanek neurologicznych do ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym. Biegły zgodził się z orzeczeniem WZON z 13 listopada 2015r. Wskazał ponadto, iż trudno ustalić od kiedy powstała niezdolność do pracy.

(dowód: opinia biegłego – k. 16 – 17)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań odwołującej A. B., świadka M. U., a także dokumentów złożonych w toku postępowania, w tym dokumentów znajdujących się w aktach WZON, a także dokumentów znajdujących się w aktach VI U 299/14.

Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii. Zdaniem Sądu wyżej przytoczone dowody, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. W ocenie Sądu opinia sądowa jest wnikliwa, rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującej i po analizie zgromadzonej obszernej dokumentacji lekarskiej. Przy tym brak jest jakichkolwiek podstaw, by opinii odmówić mocy dowodowej.

Odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii biegłego, powołując się przede wszystkim na treść opinii zapadłych w sprawie o sygn. VI U 299/14, w której biegła sądowa z zakresu neurologii J. S. uznała odwołującą za niezdolną do pracy w okresie od 14 czerwca 2014r. do 24 lipca 2014r.

Mając na uwadze zarzuty do opinii, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej, wzywając biegłego na rozprawę. Po ponownej analizie dokumentacji medycznej, a także po zapoznaniu się z opiniami sądowymi wydanymi w sprawie o sygn. VI U 299/14, biegły potwierdził wcześniejsze ustalenia. Odniósł się także to zarzutów zgłoszonych przez odwołującą, wskazując na ich bezpodstawność. Przede wszystkim podkreślił, iż schorzenie odwołującej cechuje zmienność, co oznacza, że zdarzają się okresy pogorszenia stanu zdrowia, a także okresy remisji. Obecnie stan zdrowia odwołującej uległ poprawie, co oznacza że nastąpił czas remisji. Ponadto zwrócił uwagę, iż co najmniej od kilku lat odwołująca jest kierowana na operację, której nie chce się poddać. Przewlekając niepotrzebnie leczenie, a także narażając się na pogorszenie stanu zdrowia. W zależności od tego czy obecnie występuje okres poprawy stanu zdrowia, czy też jego pogorszenia, odwołująca jest zdolna do pracy, albo nie. Stwierdził, iż osoby chorujące na tę chorobę mogą normalnie funkcjonować zawodowo.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia (...). Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył A. B. do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo do dnia 31 sierpnia 2017r., którą to decyzję Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczeniem z dnia (...) utrzymał w mocy. Natomiast A. B., odwołując się od wydanego orzeczenia, wносиła o przyznanie jej umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, a także ustalenie istnienia niepełnosprawności od 26 roku życia.

Kwestie dotyczące prawidłowego ustalenia stopnia niepełnosprawności, co jest przedmiotem niniejszego postępowania, są uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721, ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej ustawy ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą. Są to stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany oraz lekki. Z kolei na podstawie regulacji art. 6 ust. 1 tej ustawy organami właściwymi do orzekania o niepełnosprawności są powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, stanowiące pierwszą instancję, oraz zespoły wojewódzkie jako druga instancja.

Kwalifikacja do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności opiera się na spełnieniu przesłanek wynikających z art. 4 ust. 2 ww. ustawy, zgodnie z którym do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Aby ustalić w przedmiotowej sprawie jaki faktycznie jest stan zdrowia A. B. należało posłużyć się specjalną wiedzą medyczną. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, Sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii.

Biegły sądowy stwierdził, że odwołująca cierpi na dyskopatię oraz przepuklinę centralno lewo- boczą L4 – L5, która powoduje ucisk na nerwy ogona końskiego. Biegły podkreślił, iż schorzenie odwołującej charakteryzuje się zmiennością obrazu klinicznego. Od ostrych zespołów bólowych korzeniowych do okresu względnie dobrej remisji. Aktualnie stan kliniczny odwołującej wskazuje zadawalającą remisję dolegliwości i objawów. Brak jest przesłanek neurologicznych do ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym. Biegły podkreślił także, iż co najmniej od kilku lat odwołująca jest kierowana na operację, której nie chce się poddać. Przewlekając niepotrzebnie leczenie, a także narażając się na pogorszenie stanu zdrowia. Stwierdził, iż osoby chorujące na tę chorobę mogą normalnie funkcjonować zawodowo. Odwołująca nie spełnia kryteriów niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, ponieważ nie wymaga specjalnego przystosowania warunków pracy, ani częściowej lub okresowej pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

Biegły sądowy, wydający pisemną i ustną opinię w przedmiotowej sprawie, odnosząc się do schorzeń, na które cierpi odwołująca, jednoznacznie stwierdził, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Zdaniem biegłego brak jest podstaw do uznania odwołującej za osobę niepełnosprawną w umiarkowanym stopniu. Mając na uwadze treść wydanej w sprawie opinii, Sąd przychylił się do jej ustaleń, uznając twierdzenia w niej zawarte za swoje własne.

Odnosząc się do okresu ważności orzeczenia, Sąd wskazuje, iż zgodnie z treścią opinii, stan zdrowia odwołującej rokuje poprawę przy zachowanym procesie leczenia i rehabilitacji. Z związku z powyższym brak było podstaw by ustalić niepełnosprawność na stałe.

Natomiast odnośnie żądania zmiany daty powstania niepełnosprawności wskazać należy, iż zgodnie z § 14 ust. 3 ww. rozporządzenia, datę lub okres powstania niepełnosprawności osoby zainteresowanej ustala się na podstawie przebiegu schorzenia, dokumentacji medycznej lub orzeczeń o inwalidztwie, niezdolności do pracy, wydanych przez organy na podstawie przepisów odrębnych. Zatem, aby zmienić datę powstania niepełnosprawności, odwołująca winna wykazać, iż w rzeczywistości powstała ona wcześniej, niż zostało orzeczone. Nie jest do tego wystarczające wyłącznie przedstawienie przez nią swojego stanowiska, nieopartego żadnymi dowodami. Wobec czego i z uwagi na opinię Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany daty powstania niepełnosprawności na 26 rok życia.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 13 września 2005 roku (I UK 382/04, LEX nr 276245) Sąd Najwyższy wskazał, że w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Jednocześnie, w przypadku zmiany w ramach stanu zdrowia A. B., osoba uprawniona może złożyć w Miejskim Zespole wnioszek o wydanie orzeczenia o aktualnej niepełnosprawności (art. 6b ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Uwzględniając powyższe rozważania, w ocenie Sądu odwołanie A. B. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 13 listopada 2015r. podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i ww. przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.